

EGYEZMÉNY AZ EMBERI JOGOK ÉS ALAPVETŐ SZABADSÁGOK VÉDELMEÉRŐL*

*Emberi Jogok Európai Egyezménye
European Treaty Series, No 5*

EGYSÉGES SZERKEZETBE FOGLALT SZÖVEG
A 11. KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYV SZERINT

*A hatálybalépés időpontja: 1998. november 1.***

Kivonat

Az aláíró kormányok, az Európa Tanács tagjai, figyelembe véve az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát, amelyet az Egyesült Nemzetek Közgyűlése 1948. december 10-én meghirdetett, figyelembe véve, hogy ez a nyilatkozat a benne lefektetett jogok általános és hatékony elismerésének és megtartásának biztosítását célozza, figyelembe véve, hogy az Európa Tanács célja a tagjai közötti szorosabb egység megvalósítása, és hogy e cél elérésének egyik módszere az emberi jogok és alapvető szabadságok megővése és további fejlesztése, újra megerősítve mélységes hitüket azokban az alapvető szabadságokban, amelyek az igazság és a béke alapjai a világon, és amelyek fenntartásának legjobb eszköze egyrészt a hatékony politikai demokrácia, másrészt azoknak az emberi jogoknak a közös felfogása és tiszteletben tartása, amelyeken ezek a szabadságok alapulnak, abban az elhatározásban, hogy – mint az európai országok hasonló felfogású kormányai, melyek a politikai hagyományok, eszmények, a szabadság és a jog uralma közös örökségével rendelkeznek – megteszik az első lépéseket egyes, az egyetemes nyilatkozatban foglalt közös jogok biztosítására, az alábbiakban állapodtak meg:

1. cikk

Kötelezettség az emberi jogok tiszteletben tartására

A magas szerződő felek biztosítják a joghatóságuk alatt álló minden személy számára a jelen egyezmény I. fejezetében meghatározott jogokat és szabadságokat.

I. fejezet
Jogok és szabadságok

2. cikk
Élethez való jog

1. A törvény védi mindenkinek az élethez való jogát. Senkit nem lehet élettől szándékosan megfosztani, kivéve, ha ez halálbüntetést kiszabó bírói ítélet végrehajtása útján történik, amennyiben a törvény a bűncselekményre ezt a büntetést állapította meg.

2. Az élettől való megfosztást nem lehet e cikk megsértéseként elkövetettnek tekinteni akkor, ha az a feltétlenül szükségesnél nem nagyobb erőszak alkalmazásából ered:

- a) személyek jogtalan erőszakkal szembeni védelme érdekében;
- b) törvényes letartóztatás foganatosítása vagy a törvényesen fogva tartott személy szökésének megakadályozása érdekében;
- c) zavargás vagy felkelés elfojtása céljából törvényesen tett intézkedés esetén.

3. cikk
Kínzás tilalma

Senkit sem lehet kínzásnak, vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni.

4. cikk
Rabszolgaság és kényszermunka tilalma

1. Senkit sem lehet rabszolgaságban vagy szolgaságban tartani.

2. Senkit sem lehet kényszer- vagy kötelező munkára igénybe venni.

3. E cikk szempontjából a „kényszer- vagy kötelező munka” kifejezés nem foglalja magában:

a) azt a munkát, amelyet az egyezmény 5. cikke rendelkezéseinek megfelelően eszközölt letartóztatás folyamán, vagy ilyen letartóztatás történt, s feltételes szabadlábra helyezés idején általában megkövetelnek;

b) a katonai jellegű szolgálatot, illetőleg a katonai szolgálatot lelkiismereti okokból megtagadó személyek esetében olyan országokban, amelyekben ezt elismerik, a kötelező katonai szolgálat helyett megkívánt szolgálatot;

c) a közösség létét vagy jólétét fenyegető szükségállapot vagy természeti csapás esetén előírt szolgálatot;

d) a rendes állampolgári kötelezettségek körébe tartozó munkát vagy szolgálatot.

5. cikk
Szabadsághoz és biztonsághoz való jog

1. Mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Szabadságától senkit sem lehet megfosztani, kivéve az alábbi esetekben és a törvényben meghatározott eljárás útján:

a) törvényes őrizetben tartás az illetékes bíróság által történt elítélést követően;

b) olyan személy törvényes letartóztatása vagy őrizetbe vétele, aki nem tesz eleget a bíróság törvényes rendelkezésének, illetőleg a törvény által megállapított kötelezettség teljesítésének biztosítása céljából történő letartóztatás vagy őrizetbe vétel;

c) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel abból a célból, hogy e bűncselekmény elkövetése alapos gyanúja miatt az illetékes hatóság elé állítsák, vagy amikor ésszerű oknál fogva szükséges, hogy megakadályozzák bűncselekmény elkövetésében vagy annak elkövetése után a szökésben;

d) a kiskorú őrizetbe vétele törvényes rendelkezés alapján nevelési felügyelet céljából vagy törvényes őrizetben tartása az illetékes hatóság elé állítás céljából;

e) törvényes őrizetbe vétel fertőző betegségek terjedésének megakadályozása céljából, valamint elmebetegek, alkoholisták, kábítószer-élvezők vagy csavargók őrizetbe vétele;

f) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel az országba való jogtalan belépés megakadályozása céljából vagy olyan személy törvényes letartóztatása vagy őrizetbe vétele, aki ellen intézkedés van folyamatban kiutasítása vagy kiadatása céljából.

2. Minden letartóztatott személyt haladéktalanul az általa értett nyelven tájékoztatni kell letartóztatása okairól és az ellene felhozott vádról.

3. E cikk 1. c) bekezdésének rendelkezésével összhangban letartóztatott vagy őrizetbe vett minden személyt haladéktalanul bíró, vagy a törvény által bírói hatáskörrel felruházott más tisztségviselő elé kell állítani, és a letartóztatott vagy őrizetbe vett személynek joga van arra, hogy ésszerű időhatáron belül tárgyalást tartsanak ügyében vagy a tárgyalásig szabadlábba helyezzék. A szabadlábba helyezés olyan feltételekhez köthető, melyek biztosítják a tárgyaláson való megjelenést.

4. Szabadságától letartóztatás vagy őrizetbe vétel folytán megfosztott minden személynek joga van olyan eljáráshoz, melynek során őrizetbe vételének törvényességéről a bíróság rövid határidőn belül dönt, és törvényellenes őrizetbe vétele esetén szabadlábba helyezését rendeli el.

5. Mindenkinek, aki e cikk rendelkezéseinek megsértésével végrehajtott letartóztatás vagy őrizetbe vétel áldozata, joga van kártalanításra.

6. cikk

Tisztességes tárgyaláshoz való jog

1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Az ítéletet nyilvánosan kell kihirdetni, a tárgyalóterembe történő belépést azonban meg lehet tiltani a sajtónak és a közönségnek a tárgyalás teljes időtartamára vagy egy részére annyiban, amennyiben egy demokratikus társadalomban ez az erkölcsök, a közrend, illetőleg a nemzetbiztonság érdekében szükséges, ha e korlátozás kiskorúak érdekei, vagy az eljárásban részt vevő felek magánéletének védelme szempontjából szükséges, illetőleg annyiban, amennyiben ezt a bíróság feltétlenül szükségesnek tartja, mert úgy ítéli meg, hogy az adott

ügyben olyan különleges körülmények állnak fenn, melyek folytán a nyilvánosság az igazságszolgáltatás érdekeit veszélyeztetné.

2. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították.

3. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van – legalább – arra, hogy

a) a legrövidebb időn belül tájékoztassák olyan nyelven, amelyet megért, és a legrészletesebb módon az ellene felhozott vád természetéről és indokairól;

b) rendelkezzen a védekezésének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel;

c) személyesen, vagy az általa választott védő segítségével védekezhessen, és ha nem állnak rendelkezésre eszközök védő díjazására, amennyiben az igazságszolgáltatás érdekei ezt követelik meg, hivatalból és ingyenesen rendelkezjen ki számára ügyvédet;

d) kérdéseket intézzzen vagy intéztessen a vád tanúhoz és kieszközölhesse, a mentő tanúk megidézését és kihallgatását ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy a vád tanúit megidézik, illetve kihallgatják;

e) ingyenes tolmács álljon rendelkezésére, ha nem érti vagy nem beszéli a tárgyaláson használt nyelvet.

7. cikk

Büntetés kiszabásának tilalma törvényi rendelkezés nélkül

1. Senkit sem szabad elítélni olyan cselekményért vagy mulasztásért, amely elkövetése idején a hazai vagy nemzetközi jog alapján nem volt bűncselekmény. Ugyancsak nem lehet a bűncselekmény elkövetése idején alkalmazható büntetésnél súlyosabb büntetést kiszabni.

2. Ez a cikk nem zárja ki valamely személy bíróság elé állítását és megbüntetését olyan cselekmény vagy mulasztás miatt, amely elkövetése idején a civilizált nemzetek által elismert általános jogelvek szerint bűncselekmény volt.

8. cikk

Magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog

1. Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.

9. cikk

Gondolat-, lelkiismeret- és vallásszabadság

1. Mindenkinek joga van a gondolat-, lelkiismeret- és vallásszabadsághoz; ez a jog magában foglalja a vallás vagy meggyőződés megváltoztatásának szabadságát, valamint a vallásnak vagy meggyőződésnek mind egyénileg, mind

együttesen, mind a nyilvánosság előtt, mind a magánéletben istentisztelet, oktatás és szertartások végzése útján való kifejezésre juttatásának jogát.

2. A vallás vagy meggyőződés kifejezésre juttatásának szabadságát csak a törvényben meghatározott, olyan korlátozásoknak lehet alávetni, amelyek egy demokratikus társadalomban a közbiztonság, a közrend, közegészség vagy az erkölcsök, illetőleg mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükségesek.

10. cikk

Véleménynyilvánítás szabadsága

1. Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon tekintet nélkül és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson. Ez a cikk nem akadályozza, hogy az államok a rádió-, televízió- vagy mozgókép vállalatok működését engedélyezéshez kössék.

2. E kötelezettségekkel és felelősséggel együttjáró szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a területi sértetlenség, a közbiztonság, a zavargás vagy bűnözés megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, mások jó hírneve vagy jogai védelme, a bizalmas értesülés közlésének megakadályozása, vagy a bíróságok tekintélyének és pártatlanságának fenntartása céljából.

11. cikk

Gyülekezés és egyesülés szabadsága

1. Mindenkinek joga van a békés célú gyülekezés szabadságához és a másokkal való egyesülés szabadságához, beleértve érdekei védelmében a szak szervezetek alapítását és az azokhoz való csatlakozásnak a jogát.

2. E jogok gyakorlását csak a törvényben meghatározott, olyan korlátozó-soknak lehet alávetni, amelyek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság vagy közbiztonság, a zavargás vagy bűnözés megakadályozása, a közegészség, az erkölcsök, illetőleg mások jogai és szabadságai védelme érdekében szükségesek. Ez a cikk nem tiltja, hogy e jogoknak a fegyveres erők, a rendőrség vagy az államigazgatás tagjai által történő gyakorlását a törvény korlátozza.

12. cikk

Házasságkötéshez való jog

A házasságkötési korhatárt elért férfiaknak és nőknek joguk van a házasságkötésre és a családalapításra, az e jog gyakorlását szabályozó hazai törvények szerint.

13. cikk

Hatékony jogorvoslathoz való jog

Bárkinek, akinek a jelen egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.

14. cikk

Megkülönböztetés tilalma

A jelen egyezményben meghatározott jogok és szabadságok élvezetét minden megkülönböztetés, például nem, faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés szerinti vagy egyéb helyzet alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani.***

Kiegészítő jegyzőkönyv az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményhez

1. cikk

Tulajdon védelme

Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák.

2. cikk

Oktatáshoz való jog

Senkitől sem szabad megtagadni az oktatáshoz való jogot. Az állam az oktatás és tanítás terén vállalt feladatkörök gyakorlása során köteles tiszteletben tartani a szülők vallási és világnézeti meggyőződésével összhangban lévő oktatáshoz és tanításhoz való jogot.

3. cikk

Szabad választásokhoz való jog

A magas szerződő felek kötelezik magukat arra, hogy ésszerű időközönként, titkos szavazással szabad választásokat tartanak olyan körülmények között, melyek a törvényhozó testület megválasztását illetően biztosítja a nép véleményének kifejezését.

Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményhez

1. cikk

Adósságokért való szabadságelvonás tilalma

Senkit sem lehet szabadságától pusztán azért megfosztani, mert szerződéses kötelezettségének nem tud eleget tenni.

2. cikk

Mozgásszabadság

1. Mindazokat, akik jogszerűen tartózkodnak egy állam területén, megilleti a mozgás szabadsága és a lakhely szabad megválasztásának joga.

2. Mindenki szabadon elhagyhat minden országot, beleértve a saját országát is.

3. E jogokat kizárólag csak olyan, a törvényekkel összhangban lévő korlátozásoknak lehet alávetni, melyek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság vagy a közbiztonság érdekében, a közrend fenntartásához, a bűnmegelőzéshez, a közegészség vagy az erkölcsök védelméhez, illetőleg mások jogainak és szabadságainak megóvásához szükségesek.

4. Az 1. bekezdésben elismert jogokat bizonyos, meghatározott körzetekben alá lehet vetni olyan, a törvény által elrendelt korlátozásoknak is, melyeket egy demokratikus társadalomban a közérdekek igazolnak.

3. cikk

Saját állampolgárok kiutasításának tilalma

1. Senkit sem lehet sem egyéni, sem kollektív rendszabályokkal annak az államnak a területéről kiutasítani, melynek honosa.

2. Senkit sem lehet megfosztani azon jogától, hogy annak az államnak a területére belépjen, melynek honosa.

4. cikk

Külföldiek kollektív kiutasításának tilalma

Tilos a külföldiek kollektív kiutasítása.

Hatodik kiegészítő jegyzőkönyv az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményhez a halálbüntetés eltörléséről

1. cikk

Halálbüntetés eltörlése

A halálbüntetést el kell törölni. Senkit sem lehet halálbüntetésre ítélni, sem kivégezni.

2. cikk

Halálbüntetés háború idején

Egy állam törvényhozása rendelkezhet halálbüntetésről háború idején vagy háború közvetlen veszélye idején; a halálbüntetést ez esetben is csak e törvényhozás által megszabott esetekben és előírt rendelkezéseknek megfelelően lehet alkalmazni. Ez az állam köteles az Európa Tanács főtitkárával jogszabályainak vonatkozó rendelkezéseit közölni.

Hetedik kiegészítő jegyzőkönyv az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményhez

1. cikk

Külföldiek kiutasításának eljárási garanciái

1. Az állam területén jogszerűen lakóhellyel rendelkező külföldit onnan csak a jogszabályoknak megfelelően meghozott határozat eredményeképpen lehet kiutasítani, és lehetővé kell tenni számára, hogy:

- a) kiutasításával szemben felhozott indokait előterjeszthesse,
- b) ügyének felülvizsgálatát kérhesse, és
- c) e célokból képviseltesse magát az illetékes hatóság vagy e hatóság által kijelölt személy, illetőleg személyek előtt.

2. A külföldit az 1. bekezdés a), b) és c) pontjaiban meghatározott jogainak gyakorlását megelőzően akkor lehet kiutasítani, ha a kiutasítás a közrend érdekében szükséges, vagy pedig nemzetbiztonsági okok indokolják.

2. cikk

Fellebbezéshez való jog büntetőügyekben

1. Annak, akit bíróság bűncselekmény miatt elítélt, joga van arra, hogy a bűnössége megállapítását, illetőleg a büntetés kiszabását tartalmazó ítéletet felsőbb bírósággal felülbíráltassa. E jog gyakorlását, ideértve azokat az okokat is, melyekre alapítva a jogok gyakorolhatók, jogszabályban kell szabályozni.

2. E jogot korlátozni lehet a jogszabályok által meghatározott kisebb jelentőségű bűncselekmények esetében, vagy abban az esetben, amikor a szóban forgó személy ügyét első fokon a legfelső bírói fórum tárgyalta, vagy amikor a felmentő ítélet ellen benyújtott jogorvoslat folytán hoztak bűnösség megállapítását tartalmazó ítéletet.

3. cikk

Kártalanításhoz való jog bírói hiba esetén

Ha büntetőügyben hozott jogerős elmarasztaló ítéletet utóbb megsemmisítenek, vagy az elítéltet kegyelemben részesítik azért, mert új vagy újonnan feltárt tények bizonyítják, hogy bírói tévedés történt, azt a személyt, aki ezen ítélet folytán büntetést szenvedett el, kártalanítani kell az adott államban érvényes törvényeknek vagy joggyakorlatnak megfelelően, hacsak be nem bizonyítják, hogy a tények nem kellett időben való felfedése teljesen vagy részben az elítéltnak róható fel.

4. cikk

Kétszeres eljárás alá vonás vagy büntetés tilalma

1. Ha valakit egy állam büntetőtörvényének és büntetőeljárási törvényének megfelelően egy bűncselekmény kapcsán már jogerősen felmentettek vagy elítéltek, e személlyel szemben ugyanennek az államnak az igazságszolgáltatási szervei ugyanezen bűncselekmény miatt nem folytathatnak büntetőeljárást, és vele szemben abban büntetést nem szabhatnak ki.

2. Az előző bekezdés rendelkezései nem képezik akadályát annak, hogy az adott állam büntetőtörvényeinek és büntetőeljárási törvényeinek megfelelően az eljárást újból megindítsák, ha új, vagy újólag feltárt tények, vagy az eljárás alapvető hibái természetüknél fogva kihatással vannak a meghozott ítéletre.

3. A jelen cikk rendelkezéseitől az egyezmény 15. cikkére hivatkozással nem lehet eltérni.

5. cikk

Házastársak egyenjogúsága

A házastársaknak polgári jogi vonatkozásokban egyenlő jogaik vannak és felelősségük is egyenlő egymás közötti, valamint a gyermekeikkel való kapcsolataikban a házasság tekintetében, annak tartama alatt és felbontása esetében. Ez a cikk nem gátolja az államokat abban, hogy a gyermekek érdekében szükséges intézkedéseket tegyenek.

* *Egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről. Az Európa Tanács Információs és Dokumentációs Központjának kiadványa. 1055 Budapest, Kossuth tér 1–3. 1999. december, vagy Az Emberi Jogok Európai Egyezményében biztosított jogok, az Igazságügyi Minisztérium honlapján: <http://www.im.hu/magyar/emberi-jogok/je-ebj.htm>*

** *Az egyezményt 1950. november 4-én írták alá Rómában, és 1953. szeptember 3-án lépett életbe. A 11. jegyzőkönyv 1998. november 1-jei hatálybalépésével felváltotta a korábbi jegyzőkönyvek által módosított vagy beillesztett összes rendelkezést.*

*** *A 15. cikk az egyezmény hatályának felfüggesztésére vonatkozik szükséghelyzet esetén, a 16. cikk a külföldiek politikai tevékenységének korlátozását, a 17. cikk a joggal való visszaélés tilalmát, a 18. cikk pedig a jogkorlátozás alkalmazását rendezi. A II fejezet az Emberi Jogok Európai Bíróságával kapcsolatos (19–51.) cikkeket, a III. fejezet a vegyes rendelkezéseket tartalmazza (52–59.). Ezután következnek az idézett kiegészítő jegyzőkönyvek.*

Egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről

ETS No: 005

Aláírásra megnyitva: Róma, 1950. XI. 4.

A hatálybalépés feltétele: Az egyezmény tíz megerősítésről szóló okirat letétbe helyezését követően lép hatályba.

Hatálybalépés: 1953. IX. 3.

Az aláíró és ratifikáló államok listája*
(2001. VII. 22-i dátummal bezárólag)

Államok	Aláírás	Ratifikálás	Hatálybalépés
1. Albánia	1995. VII. 13.	1996. X. 2.	1996. X. 2.
2. Andorra	1994. XI. 10.	1996. I. 22.	1996. I. 22.
3. Ausztria	1957. XII. 13.	1958. IX. 3.	1958. IX. 3.
4. Azerbajdzsán	2001. I. 25.		
5. Belgium	1950. XI. 4.	1955. VI. 14.	1955. VI. 14.
6. Bulgária	1992. V. 7.	1992. IX. 7.	1992. IX. 7.
7. Ciprus	1961. XII. 16.	1962. X. 6.	1962. X. 6.
8. Cseh Köztársaság ¹	1991. II. 21.	1992. III. 18.	1993. I. 1.
9. Dánia	1950. XI. 4.	1953. IV. 13.	1953. IX. 3.
10. Észtország	1993. V. 14.	1996. IV. 16.	1996. IV. 16.
11. Finnország	1989. V. 5.	1990. V. 10.	1990. V. 10.
12. Franciaország	1950. XI. 4.	1974. V. 3.	1974. V. 3.
13. Görögország ²	1950. XI. 28.	1974. XI. 28.	1974. XI. 28.
14. Grúzia	1999. IV. 27.	1999. V. 20.	1999. V. 20.
15. Hollandia	1950. XI. 4.	1954. VIII. 31.	1954. VIII. 31.
16. Horvátország	1996. XI. 6.	1997. XI. 5.	1997. XI. 5.
17. Izland	1950. XI. 4.	1953. VI. 29.	1953. IX. 3.
18. Írország	1950. XI. 4.	1953. II. 25.	1953. IX. 3.
19. Lengyelország	1991. XI. 26.	1993. I. 19.	1993. I. 19.
20. Lettország	1995. II. 10.	1997. VI. 27.	1997. VI. 27.
21. Liechtenstein	1978. XI. 23.	1982. IX. 8.	1982. IX. 8.
22. Litvánia	1993. V. 14.	1995. VI. 20.	1995. VI. 20.
23. Luxemburg	1950. XI. 4.	1953. IX. 3.	1953. IX. 3.
24. Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság	1995. XI. 9.	1997. IV. 10.	1997. IV. 10.
25. Málta	1966. XII. 12.	1967. I. 23.	1967. I. 23.
26. Moldova	1995. VII. 13.	1997. IX. 12.	1997. IX. 12.

27. Magyarország	1990. XI. 6.	1992. XI. 5.	1992. XI. 5.
28. Nagy-Britannia	1950. XI. 4.	1951. III. 8.	1953. IX. 3.
29. Németország ³	1950. XI. 4.	1952. XII. 5.	1953. IX. 3.
30. Norvégia	1950. XI. 4.	1952. I. 15.	1953. IX. 3.
31. Olaszország	1950. XI. 4.	1955. X. 26.	1955. X. 26.
32. Oroszország	1996. II. 28.	1998. V. 5.	1998. V. 5.
33. Örményország	2001. I. 25.		
34. Portugália	1976. IX. 22.	1978. XI. 9.	1978. XI. 9.
35. Románia	1993. X. 7.	1994. VI. 20.	1994. VI. 20.
36. San Marino	1988. XI. 16.	1989. III. 22.	1989. III. 22.
37. Spanyolország	1977. XI. 24.	1979. X. 4.	1979. X. 4.
38. Svájc	1972. XII. 21.	1974. XI. 28.	1974. XI. 28.
39. Svédország	1950. XI. 28.	1952. II. 4.	1953. IX. 3.
40. Szlovákia ¹	1991. II. 21.	1992. III. 18.	1993. I. 1.
41. Szlovénia	1993. V. 14.	1994. VI. 28.	1994. VI. 28.
42. Törökország	1950. XI. 4.	1954. V. 18.	1954. V. 18.
43. Ukrajna	1995. XI. 9.	1997. IX. 11.	1997. IX. 11.

A ratifikálás nélküli aláírások száma:	2
A ratifikálások/csatlakozások száma:	41

* Forrás: Treaty Office, a <http://conventions.coe.int> világhálós honlapon. Az egyes államoknak az egyezmény egyedi rendelkezéseivel kapcsolatos fenntartásai ezen táblázatban nincsenek feltüntetve. Bármelyik állam ilyen fenntartásokat tehet, amennyiben a területén ebben az időpontban hatályban levő valamely törvény nincs összhangban az egyezmény valamely egyedi rendelkezésével. Az ezzel kapcsolatos adatok megtalálhatóak a forrásként felhasznált honlapon.

JEGYZETEK

¹ A Csehszlovák Szövetségi Köztársaság aláírásának és ratifikálásának dátuma.

² Az 1953. I. 14-ei ratifikálás 1970. VI. 13-án hatályát veszítette.

³ 1953. I. 14-én a Saar-vidék is ratifikálta, de 1957. I. 1-jén Németország integrális része lett.